

Predikan av Jenny Arnerlöf - avslutande gudstjänst för Pilgrims Walk for Future vandrigen i S:t Peters kyrkan i Stockholm – 2022-09-09

Episteltexten hör till den gångna söndagens texter som har temat ”Friheten i Kristus”. Både bibeltexten och temat passar mycket bra för denna avslutande gudstjänst för Pilgrims Walk for Future vandring.

Från vårt perspektiv idag tycks framtiden kunna bli mörk. För dem som bor i Pakistan, Somalia, Etiopien, Kenya – och på andra platser som vi hört om i nyhetsflödet de senaste veckorna – är stora svårigheter och lidande redan ett faktum. Paulus verkade se bortanför lidandet till en tid så hoppfull och härlig att den kommer att kompensera eller överträffa all världens lidande.

Kan detta vara sant? Är det verkligen Paulus poäng? Och i så fall, vad kan vi göra för att påverka framtiden?

Somliga har läst Paulus ord och dess löfte om en förnyad jord som en anledning att nedvärdera den nuvarande världen, - , att det till och med befriar oss från allt ansvar att försöka rädda den. Men det är exakt vad Paulus INTE säger. Ingenstans i hans brev uppmanar han oss att förringa eller vända oss bort från denna värld i vår väntan på den nya skapelsen. En klok nutida teolog har sagt att aposteln Paulus kallar oss att ”leva på ett nytt sätt på det lidande kosmos vägnar”.

Så här tror jag Paulus tänkte: Tack vare Jesu gärning kan vi människor vara fria på ett sätt som övriga skapelsen än så länge inte är. Varför tänkte Paulus så? I brevet till de kristna i Rom, där dagens episteltext ingår, har han i föregående kapitel skrivit om den förste Adams ödesdiga beslut och om Kristus som den nya människan, alltså en människa som på alla sätt och vis återspeglade Guds avbild i skapelsen.

Enligt den allra första skapelseberättelsen i Genesis skapade Gud genom att skilja saker från varandra, såsom ljus från mörker, skyn från marken, land från vatten. Och Gud skapade genom att ge allting en plats att vara och röra sig på. Som ni kanske minns skapades människan till Guds avbild, med en rörelsefrihet och förmåga att se helheten som andra varelser inte fick. Och människan använde sin frihet till att frigöra sig från den enda gränsen som gavs henne. Vi vet inte om eller hur Gud tänkte utveckla de första människornas villkor. Vi vet bara att de inte kunde acceptera den begränsning som Gud ålade dem, och vi människor har haft svårt att acceptera begränsningar sedan dess.

När Paulus talar om den frihet som Guds barn får när de *förhärligas*, syftar han inte på *glamour* – synonymt med kändisskap och makt. Han har en hebreisk förståelse av att förhärligas i åtanke som handlar om att vara delaktig i Guds eget liv. Alltså skriver han till de kristna i Rom att mönstret för efterföljelse ska de hämta från Kristi liv. I Kristus lade Gud sin frihet åt sidan, och Gud tog på sig begränsning i ett förkroppsligat liv i en specifik tid och plats: Jesus från Nasaret.

Gud begränsade sig avsevärt för att åstadkomma något ofattbart stort. Paulus poäng är att Gud i Kristus gjorde vad Adam, den första människan, inte förmådde. Kristus val att begränsa sig själv och ta på sig de lägsta, en slavs villkor, förändrade världens öde fundamentalt. Det är alltså vad Kristus i frihet gjorde för att rädda världen från tomhetens välde, från all meningslöshet, som är evangeliet till oss denna dag och varje dag. Jesus Kristus är ju Guds fulla och perfekt avbild som räddat våra liv och vår värld från meningslöshet. Evangeliets radikala budskap är att vi kan vara delaktiga i Jesus frihet när vi följer Jesus mönster att ge av sig själv. Detta kan vi bara göra i kraften av hans Ande.

Paulus budskap är att hur vi använder vår frihet är av yttersta vikt för skapelsens befrielse. När vi handlar i samklang med Jesus, genom att förplikta oss till andra människor och till hela skapelsen, så vittnar vi för allt skapat om att tillvaron går mot ett meningsfullt mål. Paulus säger inte att allt hänger på oss, men han säger att den goda framtid vi tror och väntar på påverkar hur vi agerar i nuet. Om vi tror på en värld där frid, rättvisa och försoning är regeln, måste vi sträva efter att leva de värdena i nuet. Vårt sätt att leva och värna om skapelsen har ett slags barnmorske-roll, där vi värnar om moderns liv, gör allt vi kan för att lätta på hennes vånda, och hjälper henne härda ut tills stunden är inne.

Här ser jag en mycket viktig poäng för oss att fortsätta reflektera kring. Födelsen av den *nya* skapelsen innebär inte döden av den nuvarande skapelsen, nej det handlar om dess förvandling. En skapelse som har befriats från slaveri under förgängelsen innebär något så stort att ingen av oss kan föreställa sig det nu. Här och nu är förgängelse en del av livets kretslopp. Kompost som varje odlare älskar är förmultnat material som gör nytt liv och tillväxt möjligt. Fossila bränslen som driver så mycket av vårt samhälle kommer från tusentals år gammal död materia. Vad Gud förbereder för framtiden är bortom vår förmåga att föreställa oss. Gud är fri i sitt skapande på ett sätt som vi kan förundras över, inspireras av och lita på.

Poängen med all frihet som människan anförtrotts är att vi ska vara bärare av Guds avbild i skapelsen, och främja Guds välsignelse av den. Den stora frågan för oss idag är om vi är beredda att använda vår frihet till att förbinda oss först till Gud i Kristus och därefter till en specifik plats. Det var ju så helgonen gjorde; de rotade sig någonstans och hjälpte människorna där att förstå skapelsens och livets helighet. Helgonen har inte efternamn. Deras namn kommer från den platsen de var verksamma på. Med stor glöd, uttryckt i tårar, skratt och ibland andra excentriska uttryck, skapade helgonen liv en omgivning präglad av gästfrihet mot Gud och andra. Franciskus och Klara av Assisi, Katarina av Siena, och Martin av Tours är ihågkomna på grund av deras hängivenhet till Gud på en specifik plats.

Att vara en pilgrim innebär att leva på väg mot ett mål som vi vittar om under färden. Vi kan göra det genom att lyssna på och lyfta fram lovsånger och klagovisor som varelses på den platsen redan sjunger. Och vi kan

göra det genom myriader av små vardagliga handlingar som går ut på att lägga märke till och försöka engagera oss, tillsammans med andra människor på den platsen. Det är vår egen fantasi som sätter gränsen.